

MOJE VZPOMÍNKY NA FOTOGRAFIE PRO ARNIKU

Stanislav Wieser, Karlovy Vary

V prvních Zpravodajích (předchůdcích Arniky) nebyly reprodukční možnosti vhodné pro použití fotografií k ilustracím. V čísle 1*1975 publikované tři fotografie připomínaly spíš nepodařené linoryty a v čísle 2*1976 musely být linie obzoru i předmětů v popředí

fotografie zdůrazněny perokresbou podobně jako na některých pohlednicích z 19. století. Zato od samého počátku odpovědný redaktor Jan Harvánek uplatňoval své výtvarné nadání a kreslířskou zručnost jak na titulních stranách, tak v ilustracích ke článkům.

- ▶ *Grafická úprava titulních stran Arnik čísel 1 až 32 z let 1982 až 1992 (diapozitiv Agfachrome 60 mm).*
- ▼ *Údolí Lomnického potoka nad Stanovickým mlýnem před zaplavením vodní nádrží Stanovice, rok 1971. (fotografie publikována v Arnice 9*1978)*

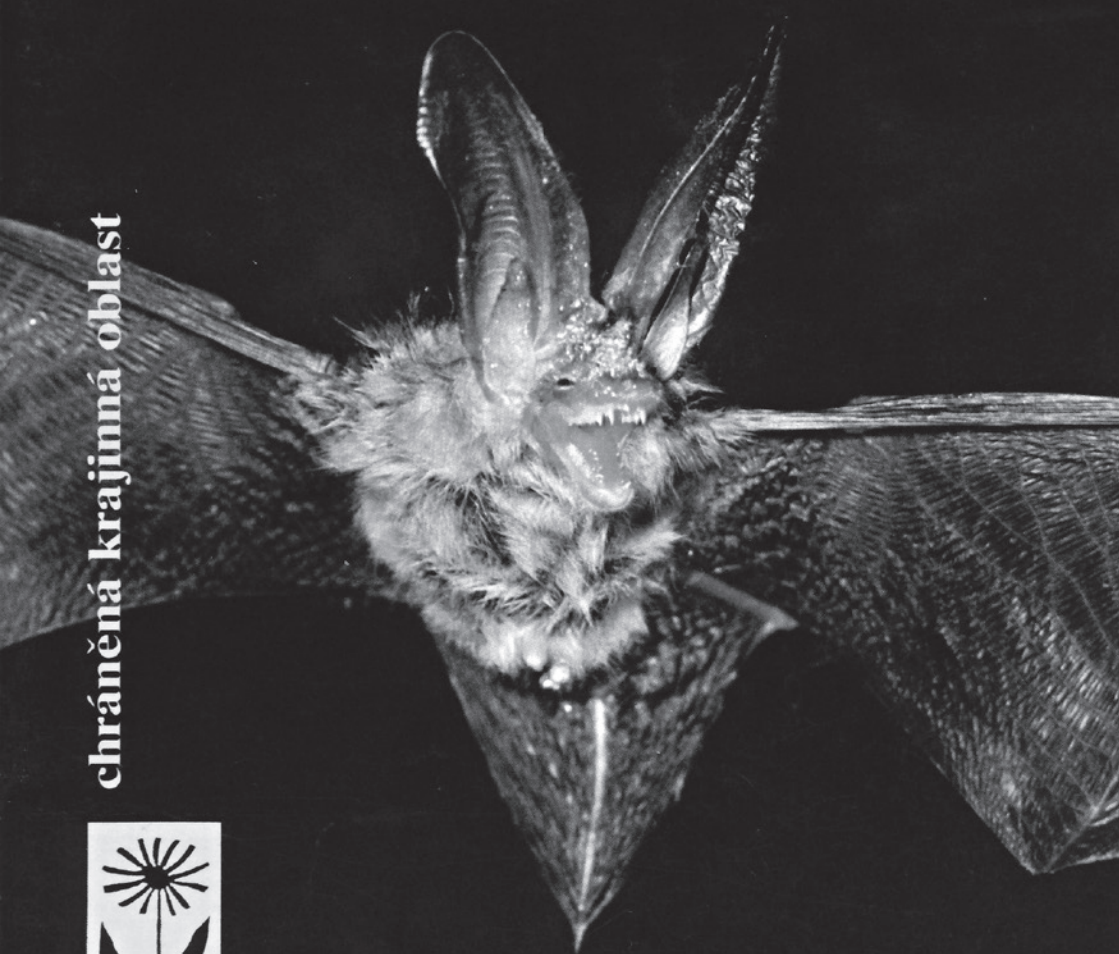
armika

④

chráněná krajinná oblast

SLAVKOVSKÝ LES

Od čísla 3*1976 nesl informační a metodický zpravodaj název ARNIKA a na obálce se uplatnila v koláži prvně i fotografie, podobně také na čísle 4*1976. Fotografické ilustrace ke článkům se již stávaly zřetelnější, ač v technice reprodukce zdaleka nemohly konkurovat Honzovým kresbám. Na titul 5*1977 se vrátila kresba. Od čísla 6*1977 se však začaly prosazovat fotografie. Dokonce tento sešit otevírala fotoreportáž z budování naučné stezky na Kladské a prvně také fotopříloha představovala skvělé snímky jelenů autora Svatopluka Šedivého – ovšem v reprodukční úrovni tehdejší techniky. Ke článkům o Kladské a o hradu Bečově byly prvně v Arnice publikovány moje dvě fotografie.

V září 1977 jsem se přihlásil ke spolupráci se Správou CHKO Slavkovský les. Motivem pro mne byla činnost v ochraně přírody. V té době jsem již 11. rok publikoval své fotografie v časopisech a také v několika knihách nakladatelství Olympia a Academia. Kdo tehdy uměl své snímky sám laboratorně zpracovat a zvětšit

na formát aspoň 13 × 18 cm, mohl zkoušet nabízet je redakcím. Přednostně byly přijímány, pokud je autor nabízel spolu s textem námětově žádaného článku. Pro Arniku jsem předložil jen výběr snímků z archivu vytvářeného od roku 1965 při „objevitelských“ cestách krajinou, kterou jsem do té doby neznal. První článek jsem nabídl až v roce 1979. Moje fotografie předtím redakce přiřazovala často ke článkům Stanislava Burachoviče. Setkal jsem se s ním až koncem roku 1979 a od té doby nás přátelství i zájmy spojují dodnes.

Úroveň černobílých fotoreprodukcí se již blížila běžným časopisům a mnohdy byla i lepší než v běžném denním tisku. Přestože v té době jsem měl pražskými nakladatelstvími publikovány i barevné snímky, radost mi dělaly fotky, byť černobílé, na stránkách Arniky – zde musím poznamenat, že nikdy nebyly honorované, zatímco v celostátních časopisech bylo možné dostat 30 až 50 Kč za černobílý snímek. Ve srovnání s dneškem to byl dobrý honorář.

► *Lomnický potok pod Pilou
v místě zvaném Steklý kámen
(fotografie z roku 1971,
publikována v Arnice 9*1978).*

◄ *Kladská ze břehu před
vybudováním naučné stezky
(fotografie ze 17. 4. 1977,
publikována na titulní straně
Arniky 7*1978).*

*Všechny fotografie Stanislav
Wieser.*

Překvapující a do té doby v regionálním tisku nevídaná změna vzhledu Arniky se stala od ledna 1982. Nová řada sešitů s číslováním od 1 dostala barevnou přední i zadní obálku. Honza Harvánek pro ni navrhl graficky dokonalou úpravu, která umocňovala působivost celoplošných snímků. Když jsem od čísla 4 (rok 1983) mohl vidat takto vytištěné svoje snímky, poznal jsem první ve své publikační činnosti, že barevný diapozitiv lze tisknout ve srovnatelné kvalitě s originálem, byť odchylky mohou vzniknout. Kvalita tisku byla dána tehdy novou technologií skenování předloh pro pokročilý ofsetový tisk v podniku Tiskárny SNP Martin (později Neografia). Dá se říci, že s každou Arnikou jsme prožívali spolu s Honzou dvojí radost: Nejprve, když přivezl pro několik čísel napřed natištěné obálky, a potom, když číslo naplnil černobílým obsahem, který s nadšením připravovala a očekávala řada autorů – radovali jsme se všichni v aktivu dobrovolných spolupracovníků Správy, pro něž byla Arnika určena.

Stejně jako autoři byli neplacení, výtisky byly neprodejně, ale pro svůj obsah i formu žádané v širším okruhu zájemců o přírodu. Z počátečního nákladu 120 kusů stoupl náklad až na 900 výtisků.

Po 10 letech v roce 1992 vyšla Arnika číslo 32 naposledy s obálkou tištěnou v Martině ve formátu B5. Další barevné obálky formátu A5 až do posledního čísla 47 (tj. čísla 67 od černobílých počátků Zpravodaje) tiskla v letech 1993 až 1999 v odlišitelném provedení firma Marienprint v Plané a vnitřní tisk zformovala již běžná fotosazba tiskáren v Karlových Varech. Tím končí vzpomínaná nepřetržitá řada Arnik. Tehdy také fotografie váhavě i dravě přecházela na digitální platformu. Snímky přestávaly vznikat v šeru a chemikáliemi charakterizované atmosféře fotokomory. Zůstává vůně výtisků a vzpomínek. ■